

Arrest

nr. 172 014 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2015 boden verzoekster en de heer M. H., van Nederlandse nationaliteit, zich aan bij de gemeente Lommel. Ze verklaarden de intentie te hebben om te huwen.

1.2. Op 4 augustus 2015 werd aan verzoekster te Lommel een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

1.3. Op 14 oktober 2015 gaf het Parket van de Procureur des Konings te Hasselt een negatief advies aangaande het voorgenomen huwelijk.

1.4. Op 21 oktober 2015 liet de gemeente Lommel aan verzoekster weten te weigeren om het voorgenomen huwelijk te voltrekken.

1.5. Op 15 maart 2016 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf door de Lommelse politie.

1.6. Op 16 maart 2016 werd haar een inreisverbod (bijlage 13sexies) en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. De bijlage 13sexies is de bestreden beslissing.

"INREISVERBOD

Aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België,; evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle voor toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna Vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering Van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 04.08.2015. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het huwelijk dat betrokkene wenst aan te gaan werd door de gemeente Lommel geweigerd nadat werd vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar van herkomst. Het louter feit dat Meneer Menig geboren op 17.04.1965 niet kan gedwongen worden in het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de

vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Verzoekster betoogt:

“(…)

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

Verzoekster wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verzoekster heeft vooreerst duidelijk aangegeven dat zij een relatie heeft met dhr. MENIG, van Nederlandse nationaliteit.

Bovendien heeft verzoekster geen enkel strafbaar feit gepleegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod. Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden

beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Als feitelijke gronden vermeldt verweerster dat verzoekster:

- niet in het bezit is van een geldig visum, de reglementeringen niet respecteert en geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd afgeleverd op 04.08.2015;

Uit de stukken blijkt dat verzoekster een officiële verblijfplaats heeft en de overheid hier minstens van op de hoogte is door de huwelijksaangifte. Hieruit blijkt dat zij juist wel initiatief neemt om wettig verblijf te bekomen. Verzoekster heeft eerder geen pogingen ondernomen om verblijf te bekomen en is zij niet uitgediend. Het bevel d.d. 04.08.2015 werd haar afgeleverd NADAT zij de huwelijksaangifte had ingediend en VÔÔR de beslissing van de ambtenaar om de aanvraag te weigeren. Als zij gevolg zou hebben gegeven zou het parket geen onderzoek kunnen voeren, zodat zij gedwongen was geen gevolg te geven aan het bevel d.d. 04.08.2015. In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist noch precies geformuleerd minstens onvolledig. Er is geen sprake van een afdoende motivering.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestuur rekening heeft gehouden met de lopende zaak voor de familierechtbank. Hiermee moet worden rekening gehouden omdat de heer MENIG de Nederlandse nationaliteit heeft en indien zal blijken dat de relatie echt is, heeft verzoekster recht op verblijf. Op laconieke wijze stelt men dat verzoekster een visumaanvraag zou kunnen indienen als de familierechtbank de aanvraag gegrond zou verklaren. Niets is minder waar omdat er aan verzoekster een inreisverbod is opgelegd van maar liefst 3 jaar! De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen. Het middel is gegrond.

Hoorplicht

Het inreisverbod is dan ook onmiskkenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster dat haar als tekortkoming wordt aangerekend. Uit het boven gestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan, derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van 3 jaar op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om haar standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. De verwerende partij diende tijdens de bestuurlijke fase aan verzoekster de gelegenheid te bieden om haar standpunt te laten kennen aangaande het zwaarwegend inreisverbod zodat verzoekster voor haar belangen kon opkomen. Enkel in dat geval zou verwerende partij met voldoende kennis van zaken en op een zorgvuldige wijze tot een juridisch correcte oordeel komen. De informatie die verzoekster zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." {Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23}.

Het inreisverbod zal tot gevolg dat verzoekster voor een zeer lange periode niet naar België zal kunnen terugkeren en haar partner niet zal kunnen zien. De bestreden beslissing is zeer summier gemotiveerd zonder enig onderzoek naar de familiale en sociale situatie van verzoekster. Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie

aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd."

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

2.3. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing op geen enkel moment een persoonlijke toetsing wordt gemaakt en niet verklaard wordt waarom men nu juist van mening is dat men gerechtigd zou zijn om dergelijk inreisverbod op te leggen. Er zou niet gemotiveerd zijn omtrent de duur van het inreisverbod.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog "*Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt*".

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat in casu een motivering in rechte en in feite. In de bestreden beslissing wordt verzoekster, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekster al een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 4 augustus 2015 maar dat zij echter geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel en nog illegaal op het grondgebied verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, legt de gemachtigde niet

automatisch een inreisverbod van in casu drie jaar op als logisch gevolg van de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, maar motiveert hij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod dat verzoekster niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonbaar dat zij stappen heeft ondernomen om het vertrek voor te bereiden.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de duur van het inreisverbod gemotiveerd:

“Het huwelijk dat betrokkene wenst aan te gaan werd door de gemeente Lommel geweigerd nadat werd vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Meneer Menig geboren op 17.04.1965 niet kan gedwongen worden in het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing zowel wat betreft de redenen voor het opleggen van het inreisverbod als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevat. Verzoekster beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat zij in haar betoog inhoudelijke kritiek uit. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet.

2.4. Nu verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, mede gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op deze bepaling.

2.5. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster stelt, volgt uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 4 augustus 2015.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Verzoekster voert in haar middel in wezen aan dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar specifieke omstandigheden.

Verzoekster stelt dat zij een beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van huwelijk en dat deze zaak op 6 september 2016 zal voorkomen voor de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt.

In wezen stelt verzoekster dat haar hangende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg zou worden belemmerd door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat geen persoonlijke verschijning vereist is. Verzoekster toont derhalve niet aan dat haar belangen worden geschaad doordat zij niet aanwezig zal zijn bij de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg.

Indien verzoekster in het gelijk zou worden gesteld door de rechtbank van eerste aanleg, kan zij een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Met het oog op een aanvraag gezinshereniging dient de verzoekende partij dan wel eerst de opheffing of schorsing van het inreisverbod te vragen op grond van artikel 74/12 §1 van de vreemdelingenwet, dat luidt: *“De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen”*. Ook indien zij zich wil aanbieden in het kader van de niet schorsende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg, kan zij vragen het inreisverbod op te heffen.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te besluiten: *“Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.”*

2.6. Aangaande de opgeworpen schending van de hoorplicht wijst de Raad er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, MG, e.a. ...). In casu beperkt verzoekster zich tot een theoretische uiteenzetting, maar laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.7. Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door haar op grond van de vaststelling dat zij niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoonbaar dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden, een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens,

op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het legaliteitsbeginsel en het motiveringsplicht blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC